

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Obdo/52/2023
Identifikačné číslo spisu:	1116209080
Dátum vydania rozhodnutia:	29.01.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1116209080.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Pramukovej a JUDr. Andrey Sedlačkovej v spore žalobkyne: Green Art a. s., Bratislava - mestská časť Vrakuňa, Hradská 60/A, IČO: 36 808 601, IČO: 46 972 919, zastúpenej advokátkou JUDr. Lívia Krnčoková, Bratislava 1, 29. augusta 5, IČO: 30856108, proti žalovanému: Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny, Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, o zaplatenie 213,81 eur s príslušenstvom, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B1-12C/52/2016, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 6. augusta 2022 č. k. 2Cob/48/2022-351, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalobkyňa m á voči žalovanému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I rozsudkom zo 14. januára 2022 č. k. 12C/52/2016-210 (ďalej len „rozsudok súdu prvej inštancie“) rozhodol tak, že prvým výrokom zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni 213,81 eura s tam špecifikovanými úrokmi z omeškania a ostatným druhým výrokom priznal žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobkyňa sa ako právnická osoba zamestnávajúca občanov so zdravotným postihnutím s priznaným postavením chránenej dielne alebo chráneného pracoviska domáhala voči žalovanému zaplatenia priznanej sumy ako doplatku príspevku na zriadenie chránenej dielne. Strany sporu uzatvorili 31. júla 2009 medzi sebou dohodu č. 9/§56/2009/NP II-2 zo dňa 31.7.2009 a ďalšie jej dodatky (ďalej len „dohoda o poskytnutí príspevku“), ktorou sa dohodli na poskytnutí príspevku na zriadenie chránenej dielne alebo chráneného pracoviska (ďalej aj ako „príspevok podľa § 56“) podľa § 56 zákona č. 5/2004 Z. z. o službách zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 5/2004 Z. z.“) a vyhlášky č. 44/2004 Z. z. ktorou

sa vykonáva § 69 ods. 2 zákona č. 5/2004 Z. z. o službách zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. V zmysle dohody o poskytnutí príspevku sa žalobkyňa zaviazala zriadiť do 90 kalendárnych dní od podpísania dohody chránenú dielňu alebo chránené pracovisko s celkovým počtom 4 pracovných miest, z toho pre občanov so zdravotným postihnutím podľa § 9 ods. 1 zákona č. 5/2004 Z. z. 2 pracovné miesta v prevádzke a v zmysle dodatku k dohode 4 pracovné miesta pre občanov so zdravotným postihnutím a žalovaný sa zaviazal žalobcovi na vytvorenie takto zriadených pracovných miest poskytnúť príspevok do výšky 24 161,52 eura. Žalobkyňa žiadosťou o úhradu platby č. 201-01/2012 za obdobie január 2012 a žiadosťou o úhradu platby č. 201-02/2012 za obdobie február 2012 žiadala žalovaného o zaplatenie príspevku za január 2012 a za február 2012 v určitej výške. Žalobkyňa sa v konaní domáhala zaplatenia príspevku vo výške rozdielu medzi výškou príspevku vyčísleného v žiadostiach a výškou skutočne poskytnutého príspevku za dané obdobia.

2. Okresný súd Bratislava I dospel k záveru, že žalobkyňa v konaní preukázala splnenie podmienok na poskytnutie príspevku podľa dohody o poskytnutí príspevku, a to v uplatnenom rozsahu. Konštatoval tiež, že právomoc civilného súdu prejednať a rozhodnúť vec vyplýva z § 3 zákona č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

3. O odvolaní žalovaného podanom proti rozsudku súdu prvej inštancie rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom zo 16. augusta 2022 č. k. 2Cob/48/2022-351 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) tak, že prvým výrokom rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a následne druhým výrokom priznal žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Odvolací súd konštatoval správnosť dôvodov rozsudku súdu prvej inštancie, pričom v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol k odvolacím námietkam a na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie aj vlastné dôvody.

4. K právomoci civilného súdu, resp. povahe veci odvolací súd uviedol, že žalovaný nie je oprávnený rozhodovať o nároku na zaplatenie príspevku, ani o jeho výške, pretože takáto právomoc mu nevyplyva zo zákona č. 5/2004 Z. z. v znení účinnom ku dňu podania žiadosti o úhradu príspevku, ako ani z dohody o poskytnutí príspevku. Žalovaný je povinný plniť povinnosti, na ktoré sa dohodou o poskytnutí príspevku zaviazal a ak ich neplní, má žalobkyňa právo sa domáhať plnenia prostredníctvom žaloby o plnenie podanej na príslušný civilný súd. Súkromnoprávny charakter vzťahu konštatoval aj Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v náleze č. k. II. ÚS 153/2020-31, pričom základom úvahy ústavného súdu bolo rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v kompetenčnom spore vedenom pod sp. zn. 1KO/8/2018.

Dovolanie

5. Proti napadnutému rozsudku v rozsahu výroku vo veci samej podal žalovaný dovolanie, ktorým sa domáha zrušenia napadnutého rozsudku a rozhodnutia súdu prvej inštancie a zastavenia konania alebo zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci na ďalšie konanie, pretože napadnutý rozsudok trpí vadami zmätočnosti, ktoré trvajú aj v priebehu dovolacieho konania, z dôvodov uvedených v § 420 písm. b), e) a f) CSP. Žalované výslovne založili prípustnosť dovolania na ustanovení § 421 ods. 1 písm. b) zákona č. 160/2015 Z. z.

Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) a § 420 písm. f) CSP.

6. Žalovaný tvrdí, že v čase uzavretia dohody o poskytnutí príspevku bol právnickou osobou ako rozpočtová organizácia - subjekt verejnej správy zapísaný v registri organizácií v štatistickom registri organizácií Štatistického úradu Slovenskej republiky s prideleným IČO: 30 853 788. Nadobudnutím účinnosti zákona č. 310/2014 Z. z. 1. januára 2015 došlo okrem iného k zrušeniu právnej subjektivity všetkých úradov práce, sociálnych vecí a rodiny (ďalej len „úrad“) ako rozpočtových organizácií a úrady práce boli transformované na preddavkové organizácie bez právnej subjektivity, v zmysle ustanovení § 5 ods. 2 zákona

č. 453/2003 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti sociálnych vecí, rodiny a služieb zamestnanosti a § 22 ods. 2 veta prvá až štvrtá zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov

(ďalej len „zákon č. 523/2004 Z. z.“) v znení účinnom v rozhodnom čase.

Preddavkové organizácie nie sú právnickými osobami v zmysle § 22 ods. 2 zákona

č. 523/2004 Z. z. Žalovaný bol rozpočtovou organizáciou, t. j. právnickou osobou

do 31. decembra 2014 a právnym nástupcom žalovaného od 1. januára 2015 sa stalo ústredie so sídlom Špitálska 8 v Bratislave (IČO: 30 794 536); došlo k zániku úradov práce zlúčením

sa do jedného subjektu - ústredia, kde žalovaný je regionálnou vnútornou organizačnou jednotkou ústredia bez právnej subjektivity. Od 1. januára 2015 nemá žalovaný vlastnosti právnickej osoby: nemá IČO, nie je rozpočtovou organizáciou, nemá zákonom priznané postavenie právnickej osoby, nemá zakladaciu listinu, nemá vlastný majetok slúžiaci na plnenie svojich úloh, nemá vlastnú zodpovednosť za škodu spôsobenú inému, nemá vlastných zamestnancov, neriadi svoju organizáciu a iné. Žalovaný je riadený, kontrolovaný, metodicky usmerňovaný a koordinovaný ústredím ako jeho vnútorná organizačná jednotka.

Riaditeľ žalovaného, ktorý je zamestnancom ústredia, je vymenovaný a odvolávaný

do/z funkcie riaditeľa úradu generálnym riaditeľom ústredia v zmysle § 5 ods. 4

zákona č. 453/2003 Z. z. Kritériom pre priznanie procesnej subjektivity v civilnom sporovom konaní je, aby strana sporu bola právnickou alebo fyzickou osobou, t. j. mala spôsobilosť

na práva a povinnosti, teda mala právnu subjektivitu, resp. aby jej zákon priznal takéto postavenie.

Procesná subjektivita v civilnom sporovom konaní sa odvíja od spôsobilosti

mať práva a povinnosti, ktorá vychádza z definície pojmu právnickej osoby podľa ustanovenia § 18 ods.

2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník. Preto žalovaný nemal od začiatku konania spôsobilosť

byť stranou v civilnom spore, keďže zákon mu právnu subjektivitu nepriznával. Došlo tak k vade

zmätočnosti konania z dôvodu neexistencie procesnej subjektivity strany sporu, ktorá vystupovala v konaní, čo zakladá dovolací dôvod v zmysle

§ 420 písm. b) CSP. Žalovaný predložil aj rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I

zo 14. septembra 2022 sp. zn. 11C/81/2016 v obdobnej veci (poskytovanie príspevku

podľa zákona o službách v zamestnanosti) voči rovnakému žalovanému v civilnom sporovom konaní, v ktorom súd zastavuje konanie z dôvodu nepriznanej právnej subjektivity žalovanému (žalovaný je preddavkovou organizáciou).

7. Ďalej má žalovaný za to, že došlo k vade zmätočnosti konania a napadnutý rozsudok trpí vadou, že rozhodoval súd nesprávne obsadený v konaní, keďže vec rozhodoval druhostupňový civilný súd, zložený zo sudcov, ktorí nemali oprávnenie konať a rozhodovať

o správnej agende (kvalitatívne hľadisko sudcov), a mal rozhodovať prvostupňový správny súd, zložený zo sudcov s oprávnením konať a rozhodovať správnu agendu, čo zakladá dovolací dôvod v zmysle §

420 písm. e) CSP. Žalovaný konštatuje, že podal odvolanie

z 2. februára 2022, v ktorom poukázal na to, že v konaní neboli splnené procesné podmienky konať vo veci a to, že vec spadá pod správne súdnictvo (vecná nepríslušnosť civilného súdu), a to s poukazom aj na súdmi vydané upovedomenia o postúpení vecí v identickej,

resp. obdobnej veci (poskytnutie príspevku na základe zákona o službách zamestnanosti)

medzi rovnakými stranami sporu alebo medzi iným žalobcom a rovnakým žalovaným.

Priložil aj ďalšie upovedomenia o postúpení vecí z rovnakého dôvodu v obdobnej veci, medzi rovnakým žalobcom a žalovaným (alebo iným žalobcom a rovnakým žalovaným).

Všetky upovedomenia o postúpení vecí z civilného súdu na správny súd sa odvolávali

na kompetenčné rozhodnutie veľkého senátu najvyššieho súdu z 18. júna 2019

sp. zn. 1KO/32/2018. Ku dnešnému dňu, postúpená vec pod sp. zn. 9C/43/2018 na správny prvostupňový súd pod sp. zn. 1S/182/2021, bola právoplatne rozhodnutá 18. augusta 2022

sp. zn. 1S/182/2021-934.

8. V súvislosti s predmetnou vadou má zároveň žalovaný za to, že napadnutý rozsudok trpí vadou zmätočnosti konania, keďže odvolací súd svojvoľne nepostúpil vec správneho súdnictvu (svojvoľný postup odvolacieho súdu) aj napriek tomu, že žalovaný poukázal na iné obdobné veci, ktoré boli

postúpené na správny súd. Na základe tohto nesprávneho procesného postupu súdu sa znemožnilo žalovanému si uplatňovať procesné práva v správnom súdnom konaní, t.j. žalovanému sa odňala možnosť konať pred zákonným súdom a možnosť uplatniť si napr. námietku oneskorene podanej žaloby v správnom súdnom konaní (povinnosť podať žalobu v správnom súdnictve je do dvoch mesiacov, žalobkyňa podala žalobu po viac ako troch rokoch), na základe čoho by súd žalobu zamietol. Procesný postup v správnom súdnictve je podstatne odlišný ako procesný postup v civilnom sporovom konaní. Napadnutý rozsudok naplňa znaky zmätočnosti konania a porušuje žalovaného právo na spravodlivý proces, čo zakladá dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) CSP.

9. Žalovaný navrhol odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku, pričom dôvod hodný osobitného zreteľa je založený tým, že napadnutý rozsudok trpí vadou zmätočnosti. Zároveň navrhol aj odklad právoplatnosti a vykonateľnosti nadväzujúceho rozhodnutia OS BA I o určení výšky náhrady trov prvostupňového a druhostupňového konania zo 7. októbra 2022 sp. zn. 12C/52/2016-361.

Vyjadrenie k dovolaniu

10. K dovolaniu sa vyjadrila žalobkyňa. Tá sa nestotožňuje s tým, že došlo k vade zmätočnosti konania z dôvodu neexistencie procesnej subjektivity žalovaného. Z § 5 ods. 5 písm. a) zákona č. 453/2003 Z. z. a z § 61 CSP je zrejmé, že žalovaný mal a stále má spôsobilosť byť účastníkom súdneho konania a samostatne konať pred súdom vo veciach týkajúcich sa príspevkov podľa § 56 zákona č. 5/2004 Z. z. Žalovaný má zo zákona spôsobilosť uzatvárať a plniť dohody podľa zákona č. 5/2004 Z. z. Pokiaľ si žalovaná svoje povinnosti vyplývajúce z dohody o poskytnutí príspevku neplní, žalobkyňa nemá inú možnosť ako domáhať sa plnenia na civilnom súde. V prípade poskytovania príspevkov podľa § 56 zákona č. 5/2004 Z. z. sa jedná o obligatórne, právne nárokovateľné príspevky, ktoré je žalovaný povinný poskytnúť žalobkyni priamo zo zákona a na základe dohody o poskytnutí príspevku.

11. Vo vzťahu k vecnej nepríslušnosti civilného súdu žalobkyňa citovala príslušné závery Okresného súdu Bratislava I (odsek 50. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie) a odvolacieho súdu (odsek 33. odôvodnenia napadnutého rozsudku). Žalovaný podľa žalobkyne neuvádza v dovolaní argumenty spôsobilé spochybniť správnosť predmetných záverov. Žalovaný opomína, že vo veci prebiehali civilné sporové konanie a vec nebola prejednávaná v správnom súdnictve. Žalobkyňa poukázala na to, že súdy nepostupujú jednotne, keď niektoré konania týkajúce sa príspevkov podľa zákona č. 5/2004 Z. z. boli právoplatne rozhodnuté v civilnom konaní. Tam, kde došlo k postúpeniu veci do správneho súdnictva, súdy vychádzali len z rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1KO/32/2018. Závery z neho vyplývajúce však nemožno nekriticky preberať a nezaoberať sa otázkou, na základe akého zákonného ustanovenia by mal žalovaný mať právomoc rozhodovať vo veciach príspevkov (nevyplyva to ani z § 3 ods. 1 a 2 zákona č. 5/2004 Z. z.). Podľa žalobkyne absentuje právna úprava, ktorá by zakladala takú právomoc žalovaného vo vzťahu k poskytovaniu príspevku podľa § 56 zákona č. 5/2004 Z. z. a dohody o poskytnutí príspevku a že plnenie povinnosti žalovaného poskytnúť príspevok by malo byť viazané na jeho rozhodnutie. V prípade takého príspevku dospel najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 1KO/8/2018 a sp. zn. 1KO/10/2018 k záveru, že nejde o vec patriacu do správneho súdnictva, ale že sa jedná o súkromnoprávny spor, ktorý prejednávanú a rozhodujú civilné súdy v zmysle § 3 CSP.

12. Žalobkyňa má za to, že žalovaný v dovolaní účinne nespochybnil záver odvolacieho súdu, že vzťah medzi stranami sporu má súkromnoprávny charakter a právomoc civilného súdu vyplýva z § 3 CSP. Žalovaný v dovolaní nešpecifikoval správny akt, ktorý by mal byť predmetom prieskumu v správnom súdnictve. Tento nie je ani obsahom súdneho spisu a vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by žalovaný nejaký správny akt vydal. V tomto prípade

žalovaný nevydal žiaden správny akt, ktorým by zakladal, menil, rušil alebo deklaroval práva žalobkyne. Žalovaný plnil, nie však v plnej výške, nie na základe ním vydaného rozhodnutia, ale na základe zákona a dohody o poskytnutí príspevku.

Žalobkyňa považuje námietku o nedostatku právomoci civilného súdu za účelovú, keďže žalovaný sa pri poskytovaní príspevkov neriadil správnym poriadkom, nezačal správne konania a nevydal správny akt. Ani ústavný súd v náleze z 15. apríla 2021 č. k. III. ÚS 153/2020-31 nekonštatoval, že by v tomto prípade nebola daná právomoc civilného súdu.

Nejednalo sa o rozhodovanie žalovaného vo veciach podľa § 13 ods. 1 písm. e) zákona č. 5/2004 Z. z., na ktoré sa podľa § 70 ods. 1 zákona č. 5/2004 Z. z. vzťahuje správny poriadok.

13. Žalobkyňa sa osobitne vyjadrila aj k rozhodnutiam kompetenčného senátu najvyššieho súdu a Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“)

zo 6. októbra 2022 sp. zn. 1SKomp/27/2022 a sp. zn. 18SKomp/3/2022, ktoré sa týkajú príspevkov podľa § 60 zákona č. 5/2004 Z. z. a vychádzajú z rozhodnutia kompetenčného senátu najvyššieho súdu sp. zn. 1KO/32/2018 a z rozsudku najvyššieho súdu

sp. zn. 3Sžo/202/2015. Urobila tak pre prípad, že by najvyšší súd mal za to, že dané rozhodnutia sú aplikovateľné na túto vec.

14. V priebehu dovolacieho konania začatého na podklade dovolania žalovaného súdy nižšieho stupňa pristúpili k vydaniu opravných uznesení, ktoré sa týkali opravy záhlavia vydaných rozhodnutí v rozsahu označenia žalovaného. Mestský súd Bratislava IV svojím opravným uznesením z 21. augusta 2023 č. k. B1-12C/52/2016-499 opravil rozsudok súdu prvej inštancie a uznesenie Okresného súdu Bratislava I zo 7. októbra 2022

č. k. 12C/52/2016-361 tak, že označenie žalovaného je nasledovné: „Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny, Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, Vazovova 7/A, Bratislava, IČO 30794536“. Na to následne Krajský súd v Bratislave svojím opravným uznesením

z 20. októbra 2023 č. k. 2Cob/48/2022-501 opravil napadnutý rozsudok tak, že označenie žalovaného je nasledovné: „Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, so sídlom Vazovova 7/A, 816 16 Bratislava“.

15. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), za ktorú koná poverený štátny zamestnanec s vysokoškolským právnickým vzdelaním druhého stupňa

[§ 429 ods. 2 písm. b) CSP v spojení s § čl. 4 ods. 1 CSP, § 40 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“)

a § 5 ods. 6 zákona č. 453/2003 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti sociálnych vecí, rodiny a služieb zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 453/2003 Z. z.“)], bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok treba odmietnuť [§ 447 písm. c) CSP].

16. Podľa § 420 písm. b), e) a f) CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

17. Podľa § 61 CSP, procesnú subjektivitu má ten, kto má spôsobilosť na práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva.

18. Podľa § 5 ods. 5 písm. a) zákona č. 453/2003 Z. z., úrad má spôsobilosť

1. byť účastníkom súdneho konania a exekučného konania a samostatne konať

pred súdom alebo iným orgánom verejnej moci v rozsahu svojej pôsobnosti,

2. uzatvárať dohody, ak tak ustanoví osobitný predpis.

19. Podľa § 72t ods. 7 zákona č. 5/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov, pri poskytovaní príspevkov na základe dohody o poskytnutí príspevku podľa § 49, § 49a, § 50, § 50a, § 50c, § 50i, § 50j, § 51, § 52a, § 55a, § 56, § 56a, § 57, § 57a a 59 účinných do 30. apríla 2013, ktorá bola uzatvorená pred 1. májom 2013, sa postupuje podľa predpisov účinných do 30. apríla 2013.

20. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 5/2004 Z. z. v znení účinnom do 30. apríla 2013, príspevok na zriadenie chránenej dielne alebo chráneného pracoviska (ďalej len „príspevok“)

[len legislatívna skratka, pozn. najvyššieho súdu] poskytuje úrad zamestnávateľovi,

ktorý na zriadené pracovné miesto v chránenej dielni alebo na chránenom pracovisku prijme uchádzača o zamestnanie, ktorý je občanom so zdravotným postihnutím, odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o jeho zaradení do evidencie uchádzačov o zamestnanie.

21. Podľa § 56 ods. 9 písm. f), i) a k) zákona č. 5/2004 Z. z. v znení účinnom

do 30. apríla 2013, úrad uzatvorí so zamestnávateľom písomnú dohodu o poskytnutí príspevku, ktorá obsahuje

f) podmienky a spôsob poskytnutia príspevku,

i) podmienky a spôsob vrátenia príspevku alebo jeho časti v prípade nesplnenia dohodnutých podmienok,

k) záväzok úradu, že poskytne zamestnávateľovi príspevok najneskôr do 30 kalendárnych dní odo dňa predloženia dokladov.

22. Podľa § 431 ods. 1 a 2 CSP, dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť

iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

K prípustnosti dovolania podľa § 420 CSP

23. Rozsudkom súdu prvej inštancie bolo rozhodnuté o samotnej žalobe, a teda o materii konania, t. j. o veci samej. Napadnutý rozsudok bol vydaný na podklade odvolania podaného žalovaným proti rozsudku súdu prvej inštancie v jeho celom rozsahu, teda aj proti potvrdzujúcemu výroku materiálne týkajúceho sa žalobou uplatneného nároku, ako aj od neho závislého výroku o nároku na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, a teda posudzoval správnosť rozhodnutia vydaného o otázke, vyriešenie ktorej sa daným rozhodnutím meritorne končilo. Preto najvyšší súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je rozhodnutím vo veci samej v intenciách prípustnosti dovolania

podľa § 420 CSP.

24. Takýmto postupom najvyšší súd preskúma prípustnosť dovolania ešte predtým,

ako pristúpi k skúmaniu ďalšej podmienky prípustnosti, a to či v konaní došlo k niektorej z vád uvedených v § 420 písm. b), e) a f) CSP (ktoré žalovaný ako dovolací dôvod uplatňuje).

Túto možno vyvodíť len zo samotného dovolania, a to konkrétne z dovolacieho dôvodu vymedzeného v dovolaní spôsobom predpokladaným v § 431 CSP.

Procesná subjektivita

25. Žalovaný v prvom rade namieta nedostatok svojej procesnej subjektivity, ktorý bol daný ešte pred začatím konania pred súdom prvej inštancie o tejto veci. Vychádza pritom zo zákona č. 310/2014 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 453/2003 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti sociálnych vecí, rodiny a služieb zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony

(ďalej len „zákon č. 310/2014 Z. z.“). Najvyšší súd v súlade s tým, čo uvádza aj žalovaný konštatuje, že tento zákon nadobudol účinnosť už 1. januára 2015. V tejto súvislosti poukazuje na to, že v dovolacom konaní nie je súdom tretej inštancie s právomocou na podklade podaného dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku poskytovať súdnu ochranu pre akúkoľvek nesprávnosť súdneho rozhodnutia (1Cdo/71/2018). V prípade, že ide o nesprávnosť, ktorú bolo s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu možné namietat' už v odvolacom konaní a dovolateľ tak neurobil, najvyšší súd nemôže pristúpiť k prieskumu takej námietky v dovolacom konaní. V opačnom prípade by preskúmaval rozhodnutie súdu prvej inštancie, čo je však na podklade odvolania vecou odvolacieho súdu (7Cdo/144/2021 a 7Cdo/224/2020).

Napriek tomu, že žalovaný nedostatok svojej procesnej subjektivity odvodzuje od zákona č. 310/2014 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť ešte pred začatím konania pred súdom prvej inštancie (26. apríl 2016, viď č. I. 1 až 8), pričom aj výslovne uvádza, že tomu tak je od daného okamihu, námietku žalovaný neuplatnil v odvolaní podanom proti rozsudku súdu prvej inštancie a nenamietal tak ani v konaní pred súdom prvej inštancie. Najvyšší súd tak pre nečinnosť žalovaného, ktorý sa mohol rovnakou námietkou domáhať svojej ochrany v odvolacom konaní, ďalej nemôže pristúpiť k skúmaniu, či je námietka podstatná a následne dospieť k záveru o prípustnosti, prípadne dôvodnosti dovolania.

To je v tejto časti dôvodom pre odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. c) CSP.

26. Najvyšší súd si je však vedomý svojej povinnosti podľa § 161 ods. 1 CSP v spojení s § 438 ods. 1 CSP kedykoľvek počas dovolacieho konania prihliadať na splnenie procesných podmienok. Takou je aj procesná subjektivita podľa § 61 CSP ako procesná podmienka na strane sporu. Najvyšší súd považuje za vhodné sa s otázkou procesnej subjektivity žalovaného vysporiadať v odôvodnení tohto rozhodnutia, a to v rovine skúmania procesných podmienok konania, a nie v rovine skúmania dovolacej námietky žalovaného.

27. Zákonom č. 310/2014 Z. z. došlo k zmene postavenia úradov z rozpočtových organizácií (§ 5 ods. 2 zákona č. 453/2003 Z. z. v znení účinnom do 31. decembra 2014) na preddavkové organizácie (§ 5 ods. 2 zákona č. 453/2003 Z. z. v znení účinnom od 1. januára 2015). V zmysle § 21 ods. 1 zákona č. 523/2004 Z. z. v ktoromkoľvek znení platí, že rozpočtová organizácia je právnickou osobou, pričom preddavková organizácia ňou v zmysle § 22 ods. 2 zákona č. 523/2004 Z. z. v ktoromkoľvek znení nie je. Z uvedeného možno vyvodit', že žalovaný nemá právnu subjektivitu, teda spôsobilosť na práva a povinnosti, ktorú pri právnických osobách možno vyvodit' z § 18 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“).

Ustanovenie § 61 CSP však ustanovuje výnimku z pravidla, že stranou sporu ako subjektom procesného práva je subjekt hmotného práva ako subjekt s právnu subjektivitou.

V zmysle § 61 CSP vety za bodkočiarkou môže zákon priznať procesnú subjektivitu aj tomu, kto nemá spôsobilosť na práva a povinnosti. V prípade úradu ide o zákon č. 453/2003 Z. z., ktorý mu v § 5 ods. 5 písm. a) bod 1. zakladá spôsobilosť byť účastníkom súdneho konania

a exekučného konania a samostatne konať pred súdom alebo iným orgánom verejnej moci v rozsahu svojej pôsobnosti. Rovnako tak v § 5 ods. 5 písm. a) bod 2. robí vo vzťahu k uzatváraniu dohôd, ak tak ustanoví osobitný predpis. Takým predpisom je práve zákon

č. 5/2004 Z. z., ktorý v zmysle § 56 ods. 1 a 9 umožňuje úradu uzatvoriť dohodu o poskytnutí príspevku na zriadenie chránenej dielne alebo chráneného pracoviska.

Poskytovanie takého príspevku je v zmysle § 11 zákona č. 5/2004 Z. z. v spojení s § 56 ods. 1 daného zákona službou zamestnanosti poskytovanou úradom. Ide tak o činnosť,

ktorá je v pôsobnosti úradu, a to bez ohľadu na to, že nie je systematicky zaradená v rámci

§ 13 zákona č. 5/2004 Z. z. výslovne pojednávajúcom o pôsobnosti úradu.

Z uvedeného tak vyplýva, že žalovaný má zákonom priznanú spôsobilosť byť účastníkom súdneho konania v rozsahu poskytovania služieb zamestnanosti. Predmetom konania v tejto veci je zaplatenie určitej sumy titulom nároku na poskytnutie príspevku podľa § 56, teda žalovaný má v konaní o takom nároku procesnú subjektivitu.

Povaha právneho vzťahu

28. Ďalšie námietky žalovaného, ktoré sa majú týkať vady podľa § 420 písm. e) a f) CSP spočívajú v posúdení povahy právneho vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným v súvislosti s poskytovaním príspevku podľa § 56, od posúdenia ktorého sa odvíja otázka, či ide podľa § 2 ods. 1 písm. a) alebo c) zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov o občianskoprávnu vec alebo správnu vec, resp. podľa § 3 súkromnoprávnu vec, na ktorej prejednanie a rozhodnutie je príslušný civilný súd podľa CSP alebo podľa § 1 písm. a) a § 2 ods. 1 SSP vec patriacu do správneho súdnictva, na konanie a rozhodovanie, v ktorom je príslušný správny súd podľa SSP.

29. Zo skutkového stavu zisteného súdmi nižšieho stupňa vyplýva, že medzi stranami sporu bola uzatvorená dohoda o poskytnutí príspevku, v zmysle ktorej mal žalovaný ako úrad záväzok poskytnúť žalobkyňu ako zamestnávateľke príspevok podľa § 56, pričom žalobkyňa bola povinná zriadiť chránenú dielňu alebo chránené pracovisko s určitým počtom pracovných miest pre občanov so zdravotným postihnutím (odsek 16. a nasl. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie). Obsahom dohody o poskytnutí príspevku je okrem iného aj úprava podmienok a spôsobu poskytnutia alebo vrátenia príspevku, spôsobov skončenia dohody, pričom dohoda obsahuje aj ustanovenie, podľa ktorého sa právne vzťahy výslovne ňou neupravené riadia ustanoveniami Občianskeho zákonníka a ostatnými všeobecne záväznými právnymi predpismi platnými v SR ako aj platnými právnymi predpismi európskych spoločenstiev, ktoré majú vzťah k záväzkom účastníkov dohody. Najvyšší súd konštatuje, že ide o dohodu o poskytnutí príspevku, ktorá je predpokladaná v § 56 ods. 9 zákona č. 5/2004 Z. z.

30. Zákon č. 5/2004 Z. z. upravuje právne vzťahy pri poskytovaní služieb zamestnanosti (§ 1 daného zákona), teda aj pri poskytovaní príspevku podľa § 56. Účastníkom týchto právnych vzťahov je okrem iných aj úrad podľa § 2 ods. 1 písm. c) zákona č. 5/2004 Z. z. a zamestnávateľ podľa § 2 ods. 1 písm. g) zákona č. 5/2004 Z. z., ktorý môže mať postavenie aj výlučne súkromnoprávneho subjektu (§ 3 zákona č. 5/2004 Z. z.). Vzhľadom na pôsobnosť úradu [§ 13 zákona č. 5/2004 Z. z., najmä § 13 ods. 1 písm. e)], ako aj na to, čo bolo uvedené v odseku 27. odôvodnenia tohto rozhodnutia, úrad má postavenie správneho orgánu podľa § 1 ods. 2 správneho poriadku v znení neskorších predpisov, resp. orgánu verejnej správy na účely SSP, a to osobitne orgánu štátnej správy podľa § 4 písm. a) SSP, ako to v oblasti služieb zamestnanosti vyplýva priamo z § 2 písm. c) zákona č. 453/2003 Z. z.

31. Nie je vylúčené, že podľa povahy veci vykonávateľa verejnej správy realizujú činnosť verejnej správy vo forme uzatvárania tzv. verejnoprávných zmlúv alebo inak správnych dohôd alebo tiež administratívnoprávnych dohôd. Na podklade takého dvojstranného alebo viacstranného právneho úkonu vznikajú právne vzťahy pri realizácii činnosti vykonávateľa verejnej správy, a to v rovine horizontálnej a nie vertikálnej, ktorá je typická pre ostatné činnosti verejnej správy. Oblasť služieb zamestnanosti je predmetom sociálnej politiky štátu, v ktorej vzhľadom na variabilitu poskytovaných služieb zamestnanosti vykonávajú činnosti rôzne subjekty predpokladané v § 11 zákona č. 5/2004 Z. z., vrátane typických súkromnoprávných subjektov. Jedným zo subjektov (nie však súkromnoprávných) je aj úrad, ktorý má v danej oblasti postavenie orgánu štátnej správy. Uvedené závery vyplývajú aj z doktríny viď bližšie KUKLIŠ, P. O verejnosprávnej činnosti (I. časť) [online].

In Právny obzor: teoretický časopis pre otázky štátu a práva, roč. 94, 2011, č. 6, s. 545 - 557.

32. Zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že žalobkyňa v zmysle § 56 ods. 4 zákona č. 5/2004 Z. z. požiadala žalovaného o poskytnutie príspevku podľa § 56, na čo následne strany sporu uzatvorili dohodu o poskytnutí príspevku, ktorej obsahom je záväzok žalovaného v určenej lehote poskytnúť žalobkyňu príspevok podľa § 56, ako to výslovne predpokladá § 56 ods. 9 písm. k) zákona č. 5/2004 Z. z. Tejto povinnosti individuálne konkretizovaného subjektu zodpovedá právo žalobkyne na poskytnutie príspevku podľa § 56. Ide o právo, na realizáciu ktorého zákon predpokladá uzatvorenie dohody.

33. Uvedené okolnosti nasvedčujú tomu, že dohoda o poskytnutí príspevku má charakter verejnoprávnej zmluvy, v ktorej dominujú prvky typické pre súkromnoprávne vzťahy. Prejednávaná vec sa navyše týka povinnosti a jej zodpovedajúcemu právu vyplývajúcich z právneho vzťahu založeného dohodou o poskytnutí príspevku, pričom zákon č. 5/2004 Z. z. alebo iný právny predpis nepredpokladá, aby o práve žalobkyne, resp. iného zamestnávateľa

na poskytnutie príspevku podľa § 56 rozhodoval žalovaný, resp. iný orgán verejnej správy v správnom konaní. Medzi stranami sporu tak uzatvorením dohody o poskytnutí príspevku vznikol relatívny záväzkový právny vzťah, z ktorého si žalobkyňa odvodzuje svoje subjektívne právo na poskytnutie príspevku podľa § 56. Žalobkyňa sa žalobou domáhala poskytnutia ochrany zo strany štátu, a to svojmu subjektívnemu právu, ktorého realizácia bola porušená

zo strany žalovaného, keď príspevok podľa § 56 neposkytol žalobkyni v plnej výške.

Urobila tak civilnou žalobou [o splnenie povinnosti podanou na civilný súd;

a contrario vecná príslušnosť súdov v osobitných konaniach podľa siedmej hlavy piatej časti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov

(ďalej len „OSP“)], ktorá v takom prípade predstavuje jedinú efektívnu ochranu práva

na poskytnutie príspevku podľa § 56. Medzi stranami sporu preto ide o spor, ktorý prejednávajú a rozhodujú súdy v civilnom sporovom procese podľa § 3 CSP. Nejde tak o vec patriacu

do správneho súdnictva, v ktorom koná a rozhoduje správny súd, resp. konal a rozhodoval súd podľa piatej časti OSP (daný zákon nepožíval označenie správny súd ako to robí alebo robil SSP, a to aj v čase pred zriadením súdov správneho súdnictva).

34. Rovnaký prípad, kedy sa žalobca v postavení obchodnej spoločnosti domáhal zaplatenia určitej sumy voči úradu, ktorý celkom nenaplnil medzi nimi uzavretú dohodu o poskytnutí príspevku na zriadenie chránenej dielne alebo chráneného pracoviska podľa § 56

zákona č. 5/2004 Z. z., bol predmetom posúdenia najvyšším súdom, a to jeho kompetenčným senátom v rozhodnutí z 21. augusta 2018 sp. zn. I KO/8/2018.

Z uvedeného rozhodnutia vyplýva, že daná dohoda má charakter verejnoprávnej, v ktorej dominujú prvky typické pre súkromnoprávne vzťahy a v ktorej sa strany dohodli, že ich práva a povinnosti zabezpečia formou súkromného práva. Na základe toho dospel kompetenčný senát k záveru, že ide o súkromnoprávny spor, ktorý prejednávajú a rozhodujú civilné súdy v zmysle § 3 CSP. Najvyšší súd pritom vychádzal zo záverov svojho skoršieho rozhodnutia,

a to rozhodnutia kompetenčného senátu z 15. mája 2018 sp. zn. I KO/10/2018.

V danom prípade išlo o spor medzi rovnakými subjektmi a týkajúci sa rovnakej dohody

ako v prípade pod sp. zn. I KO/8/2018. Súdnej ochrany sa však domáhal úrad proti žalovanému, a to titulom nároku na vrátenie pomernej časti príspevku poskytnutého žalovanému na základe uzavretej dohody. Kompetenčný senát posudzoval povahu dohody, a teda aj právneho vzťahu z neho vzniknutého.

Dospel k záveru, že ide o verejnoprávnú dohodu a v právnom vzťahu

z nej vzniknutého prevládajú čerty príznačné pre súkromné právo, teda ide o súkromnoprávny spor, ktorý prejednávajú a rozhodujú civilné súdy v zmysle § 3 CSP.

35. Najvyšší súd poukazuje aj na nález ústavného súdu z 15. apríla 2021

sp. zn. III. ÚS 153/2020, ktorý bol vydaný v konaní pred ústavným súdom začatom na podklade ústavnej sťažnosti podanej proti skoršiemu rozhodnutiu odvolacieho súdu vydanom v tejto veci. Ústavný súd v danom rozhodnutí nespochybnil, že medzi stranami sporu

ide o súkromnoprávny spor, keď malo byť úlohou odvolacieho súdu v ďalšom konaní

sa vysporiadať s tým, z akého dôvodu nie je vzťah medzi stranami sporu z dohody o poskytnutí príspevku vzťahom obchodnoprávnym. Súdy nižšieho stupňa totiž v skorších rozhodnutiach použili OZ na otázku premĺčania práva, pričom argumentovali len tým, že ide o verejnoprávnú dohodu obsahujúcu prvky súkromnoprávneho charakteru, čo podľa ústavného súdu nebolo dostatočné v rovine práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie.

36. Na druhej strane je ustálená rozhodovacia prax týkajúca sa právneho vzťahu medzi žiadateľom o poskytnutie príspevku na úhradu prevádzkových nákladov chránenej dielne

alebo chráneného pracoviska a na úhradu nákladov na dopravu zamestnancov podľa § 60 zákona č. 5/2004 Z. z. (ďalej len „príspevok podľa § 60“) v právnom postavení subjektu súkromného práva na jednej strane a úradom ako poskytovateľom príspevku.

V daných prípadoch sa subjekt súkromného práva domáhal zaplatenia určitej sumy titulom nároku na poskytnutie príspevku podľa § 60 zákona č. 5/2004 Z. z. Žalobca v prvom rade žiadal o poskytnutie príspevku priamo úrad, čo predpokladá aj § 60 ods. 1 zákona č. 5/2004 Z. z. v akomkoľvek znení. Na to následne úrad vydal oznámenie, ktorým nepriznal žiadateľovi príspevok, resp. ho nepriznal v požadovanej výške.

37. Najvyšší súd v uznesení z 18. júna 2019 sp. zn. 1KO/32/2018 k záveru, že vzťah medzi žiadateľom o príspevok a úradom (...) pri rozhodovaní o výške príspevku nie je vzťahom súkromnoprávnym, ale verejnoprávnym - ide o rozhodovanie orgánu štátnej správy; o nároku, ktorý v tomto konaní uplatňoval žalobca, nemôže rozhodovať v občianskom súdnom konaní Okresný súd Považská Bystrica. Konanie žalovaného o žiadosti žalobcu na poskytnutie príspevku podľa § 60 zákona č. 5/2004 Z. z. je konaním orgánu štátnej správy o práve právnickej osoby v oblasti verejnej správy, pričom ako už bolo spomenuté osobitný zákon

o službách zamestnanosti neustanovuje pôsobnosť súdu v civilnom konaní, ani vlastnú úpravu priznania príspevku v nižšej ako požadovanej výške, resp. jeho nepriznania alebo krátenia neobsahuje. V danej veci bez ohľadu na to, že žalobný petit nezodpovedá žalobnému petitu,

aký sa vyžaduje pre správnu žalobu je zjavné, že predmetom konania je nárok vyplývajúci

zo zákona č. 5/2004 Z. z., daná vec nepatrí do všeobecného občianskoprávného súdnictva,

ale patrí do súdnictva správneho. Z týchto záverov vychádzali v ďalších skutkovo a právne obdobných prípadoch najvyšší správny súd (6Ssk/57/2024 a 6Ssk/8/2023), ako aj kompetenčný senát najvyššieho súdu a najvyššieho správneho súdu (1SKomp/27/2022 a 18SKomp/3/2022). Kompetenčný senát navyše poukázal aj na záver prijatý v rozsudku najvyššieho súdu

z 3. augusta 2016 sp. zn. 3Sžo/202/2015 (R 66/2016), v zmysle ktorého je oznámenie rozhodnutím správneho orgánu, od ktorého záviselo, či žalobcovi ako žiadateľovi

bude príspevok poskytnutý po splnení určitých podmienok (nie dohodnutých), pričom podlieha súdnemu prieskumu napriek tomu, že nespĺňa zákonné náležitosti rozhodnutia

podľa § 47 správneho poriadku. Tento záver o povahe oznámenia odobril aj ústavný súd v uznesení zo 14. mája 2024 sp. zn. II. ÚS 241/2024 s odôvodnením, že to nepredstavuje zjavné vybočenie zo zákona, má riadnu oporu v SSP v spojení s § 60 ods. 1 zákona č. 5/2004 Z. z.

38. Najvyšší súd však poukazuje na to, že právny vzťah týkajúci sa poskytovania príspevku podľa § 60 je skutkovo a právne odlišný od právneho vzťahu týkajúceho sa poskytovania príspevku podľa § 56. Preto predmetná rozhodovacia prax týkajúca sa poskytovania príspevku podľa § 60 sa na tento prípad nepoužije a najvyšší súd ňou nie je v zmysle čl. 2 CSP viazaný. K takému záveru dospel najvyšší súd aj v uznesení z 18. júna 2019 sp. zn. 1KO/32/2018

pri posudzovaní právneho vzťahu medzi žiadateľom o poskytnutie príspevku podľa § 60 a úradom ako poskytovateľom príspevku.

39. Najvyšší súd tak dospel k záveru, že spor medzi stranami sporu vyplývajúci z dohody o poskytnutí príspevku je súkromnoprávnou vecou (sporom), v ktorej je daná právomoc a vecná príslušnosť civilného súdu podľa § 3 a čl. 1 CSP, a nie iného orgánu, ako ani správneho súdu v správnom súdnictve podľa § 6 a § 2 SSP s odkazom na § 2 CSP. Vadu podľa § 420

písm. e) a f) CSP, na ktorej existencii žalovaný taktiež založil svoje dovolanie, tak najvyšší súd nezistil.

40. Najvyšší súd osobitne k námietkam žalovaného zdôrazňuje, že odvolací súd

bol oprávnený a zároveň povinný konať v odvolacom konaní ako civilný súd

(a nie ako správny súd), čo v tomto prípade vzhľadom na možné postavenie odvolacieho súdu (Krajský súd v Bratislave) aj ako správneho súdu podľa § 10 SSP v znení účinnom

do 31. mája 2023 sa odráža v zložení senátu. V tomto prípade tak senát nebol správne zložený zo sudcov správneho kolégia odvolacieho súdu, ako to vyplýva z rozvrhu práce v akomkoľvek znení účinnom od nápadu veci na odvolacom súde prvý krát až po rozhodnutie vo veci. Rovnako tak

vzhľadom na povahu veci nebol dôvod na jej postúpenie akémukoľvek správne mu súdu podľa § 43 ods. 1 CSP.

41. Žalovaný navrhol aj o odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku.

Najvyššiemu súdu však neboli z dovolania zrejme žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, na podklade ktorých by mohol pristúpiť k odloženiu vykonateľnosti napadnutého rozsudku v zmysle § 444 ods. 1 CSP. Preto o tomto návrhu osobitne v priebehu dovolacieho konania nerozhodol, na čo nebol ani povinný (m. m. IV. ÚS 578/2022 a II. ÚS 483/2022).

42. Vzhľadom na vyššie uvedené najvyšší súd konštatuje neprípustnosť dovolania, a to v intenciách § 420 písm. b), e) a f) CSP, a preto nepristúpil k prieskumu dôvodnosti žalovaným uplatnených dovolacích dôvodov a dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

43. O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd v zmysle § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalobkyni ako úspešnej strane sporu v dovolacom konaní priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

44. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.